

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2026-67557 van:

De heer XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend op De Woenselse Poort, afdeling De Verbinding 1C, onderdeel van GGzE, tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie ontving op 26 maart 2026 een klaagschrift, met schorsingsverzoek, gedateerd op 26 maart 2026, van de heer XXXX, hierna te noemen klager.

De klacht richt zich tegen de maatregel tot verplichte zorg in de vorm van het aanbrengen van beperkingen in de vrijheid het eigen leven in te richten, die tot gevolg hebben dat betrokkene iets moet doen of nalaten, in casu het gebruik van communicatiemiddelen vanaf 23 maart 2026.

Klager heeft zich laten bijstaan door advocaat mevrouw XXXX van XXXX.

Het schorsingsverzoek van klager is afgewezen op 27 maart 2026. Op 27 maart 2026 hebben belanghebbenden de formele schorsingsbeslissing ontvangen.

De klachtencommissie ontving een verweerschrift van de heer XXXX, regiebehandelaar, en mevrouw XXXX, jurist van GGzE, op 31 maart 2026 (samen te noemen: verweerders). Als bijlagen ontving de klachtencommissie het behandelplan d.d. 11 februari 2026, het stappenplan telefoon en laptop, de voortgangsrapportages van 9 maart 2026 t/m 27 maart 2026, de aanwijzingen toezicht van de Reclassering d.d. 17 maart 2026, de berisping toezicht van Reclassering d.d. 17 maart 2026 en het aangezingsformulier verplichte zorg art. 9.9. d.d. 23 maart 2026. Na de zitting ontving de klachtencommissie, op haar verzoek, een vonnis d.d. 12 juli 2024 en een eerdere versie van een telefoonplan.

De mondelinge behandeling van de klacht vond plaats op 2 april 2026. Klager was aanwezig. De advocate van klager nam aanvankelijk deel met een videoverbinding en later een telefonische verbinding. Verder waren aanwezig de verweerders en de leden en secretaris van de klachtencommissie.

2. Inhoud van de klacht

De klacht richt zich volgens het klaagschrift op:

- de maatregel tot verplichte zorg in de vorm van het aanbrengen van beperkingen in de vrijheid het eigen leven in te richten, die tot gevolg hebben dat betrokkene iets moet doen of nalaten, in casu het gebruik van communicatiemiddelen vanaf 23 maart 2026.

3. Standpunt van klager

De instelling heeft cliënt eerst (impliciet) toegestaan gebruik te maken van communicatiemiddelen, zonder duidelijke grenzen, of toezicht, en hem vervolgens gesanctioneerd voor gedrag binnen diezelfde ruimte.

Daardoor is geen sprake van verwijtbare schending van tbs-voorwaarden maar van falend en inconsistent toezicht door de instelling. De opgelegde maatregel is bovendien disproportioneel en mag niet als negatieve gedragsindicatie worden gebruikt richting het Openbaar Ministerie of bij een eventuele tbs-verlenging”.

Ter zitting vertelt klager dat hij niets heeft gedaan en voor zijn gevoel daarom onterecht en onredelijk hard is gestraft. Klager heeft enkel een bericht geliked. Dit inhoud van dit bericht werd door de instelling als zorgelijk beschouwd. Een like, oftewel een duimpje, betekent niets voor klager. Hij heeft er geen bedoeling mee gehad. Hij werkt aan alles mee en heeft steeds vrijwillig alles laten zien bij controles. Klager is daarnaast van plan om aan zijn toekomst te werken, hij wil van zijn terbeschikkingmaatregel af.

Klager verzoekt de klachtencommissie om zijn klacht gegrond te verklaren zodat de oude situatie, waarin het goed ging, kan worden hersteld waarin klager zijn communicatiemiddelen in bezit heeft.

4. Standpunt van verweerders

Verweerders stellen zich op het standpunt dat de beklagde maatregel proportioneel, doelmatig en subsidiair is en dat deze aldus voldoet aan de eisen die de wet hieraan stelt.

Verweerders hebben de stappenplannen overgelegd waarmee zij werken in de behandeling die gericht is op klager en diens toekomst. Ter zitting licht de regiebehandelaar de behandeling toe. Klager verblijft sinds januari 2026 op de huidige afdeling. Voorheen kon klager geen gebruik maken van communicatiemiddelen. Op de huidige afdeling wordt onderzocht hoe klager omgaat met communicatiemiddelen. Om die reden kon klager nagenoeg onbeperkt gebruik maken van communicatiemiddelen. Zo is het gebruik van communicatiemiddelen gemonitord. Dat ging aanvankelijk goed, maar gaandeweg werd er steeds meer riskant of gevaarlijk online gedrag waargenomen. Vervolgens is door verweerder ingegrepen en is er enige tijd geen gebruik van communicatiemiddelen toegestaan. In deze periode is door het behandelteam een nieuw stappenplan opgezet aan de hand waarvan het online gedrag van klager stapsgewijs weer kan worden opgebouwd. Gedurende de tijd dat klager geen gebruik kon maken van zijn communicatiemiddelen, is hij wel in staat gesteld om via de afdelingstelefoon contact te hebben met zijn moeder en/of andere familieleden.

Verweerders geven aan dat er goed en serieus wordt samengewerkt met klager. Op het punt dat klager zich minder ging houden aan de afspraken, bleek dat enerzijds te maken te hebben met de wellicht te ruime mogelijkheden om met communicatiemiddelen om te gaan en anderzijds met de problematiek van klager.

Vanwege de voorwaarden die de strafrechter heeft verbonden aan de terbeschikkingstelling van klager, was verweerder gehouden om een melding te maken bij de Reclassering. Verweerders hebben geen invloed of zeggenschap gehad op de (inhoud van) de waarschuwing en berisping, die aan klager zijn opgelegd door de Reclassering.

Verweerders verzoeken de klachtencommissie om de klacht ongegrond te verklaren.

5. Bevoegdheid van de klachtencommissie

De klachtencommissie heeft geconstateerd dat aan klager een terbeschikkingstelling met voorwaarden is opgelegd. Op grond van artikel 10:3, onder x, van de Wvvgz kan klager over een beslissing over de uitvoering van verplichte of gedwongen zorg een klacht indienen bij de klachtencommissie. De klachtencommissie is bevoegd om de klacht van klager te beoordelen.

Ten aanzien van de klachten met betrekking tot het beperken van gebruik van communicatiemiddelen is de klachtencommissie bevoegd.

6. De beoordeling van de klachten

Ten aanzien van de beklagde maatregel is de klachtencommissie uitsluitend bevoegd om de verplichte zorg te beoordelen. De klachtencommissie doet geen uitspraken over beslissingen van de Reclassering.

Verplichte zorg of behandeling is een ingrijpende inbreuk op het zelfbeschikkingsrecht van een patiënt. Die inbreuk moet bij de wet zijn geregeld, waarbij tevens procedurele en inhoudelijke waarborgen in acht moeten worden genomen alvorens te kunnen overgaan tot het verlenen van verplichte zorg of behandeling, in casu de maatregel om klager te beperken in het gebruik van communicatiemiddelen van 23 maart 2026.

De klachtencommissie stelt vast dat bij vonnis d.d. 12 juli 2024 van de Rechtbank Den Haag aan klager de maatregel terbeschikkingstelling met voorwaarden is opgelegd. Eén van deze voorwaarden houdt in dat: ‘hij, (klager), zolang de Reclassering dat nodig acht, op geen enkele wijze zal deelnemen aan livestream en/of liveblog. Ook zal hij op geen enkele wijze deelnemen aan discussies op digitale platforms, dan wel berichten plaatsen op deze platforms, die tot grensoverschrijdend gedrag kunnen leiden. De verdachte geeft hierbij inzicht en openheid in zijn activiteiten op deze platforms en werkt mee aan controle op zijn digitale gegevensdragers.’

Vanaf 9 maart jongstleden is door het behandelteam waargenomen dat klager via sociale media berichten ontving en daarop reageerde door middel van een ‘like’. Het behandelteam heeft de inhoud van deze berichten aangemerkt als gevaarlijk c.q. racistisch. Om die reden is door verweerder besloten om klager te beperken in het gebruik van communicatiemiddelen, in die zin dat hij over de periode 23 maart t/m 1 april 2026 geen gebruik mocht maken van zijn telefoon en laptop. De beslissing van verweerder is uitgewerkt in een 9.9.-formulier en is aan klager uitgereikt. De klachtencommissie stelt derhalve vast dat aan de formele vereisten van verplichte zorg is voldaan.

Voorts kan aan klager op grond van artikel 9.9. Wvvgz een beperking in het gebruik van communicatiemiddelen worden opgelegd indien naar het oordeel van de zorgverantwoordelijke van de uitoefening van het recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen ernstige nadelige gevolgen moeten worden gevreesd voor de gezondheidstoestand van betrokkene, dan wel indien dit ter voorkoming van verstoring van de orde of voor de veiligheid in de accommodatie, of ter voorkoming van strafbare feiten noodzakelijk is.

Klager is veroordeeld voor opruiing via een digitaal platform. Gelet op de aard van de berichten die aan klager werden toegestuurd, dan wel die door klager werden geliked, vindt de klachtencommissie het begrijpelijk dat verweerder vreesde voor een nieuw strafbaar feit.

Daar komt bij dat verweerder vermoedt dat er sprake is van een LVB-problematiek bij klager. Om die reden heeft klager op dit moment te weinig inzicht in de ernst of de gevolgen van zijn (digitale) handelen. Zo heeft klager ter zitting aangegeven dat enkel het geven van een ‘duimpje’ niets voor hem betekent, maar dit kan door andere sociale mediagebruikers wel degelijk anders worden opgevat. Door klager enige tijd te beperken in het gebruik van zijn laptop en telefoon kon het gevaar van een nieuw strafbaar feit worden afgewend. De beslissing van 23 maart jl. is daarom noodzakelijk en doelmatig geweest.

Hoewel de klachtencommissie zich kan voorstellen dat de beslissing van 23 maart jl. voor klager onverwacht kwam, volgt de klachtencommissie de lijn van de behandeling. Door klager eerst onbeperkt gebruik te laten maken van zijn laptop en telefoon, heeft verweerder inzicht kunnen krijgen in het (online) doen en laten van klager. Nu dit inzicht is verkregen, heeft klager een nieuw en op maat gemaakt stappenplan opgesteld, aan de hand waarvan klager weer gebruik van maken van zijn laptop en telefoon. Op deze manier wordt getracht klager beter te begeleiden in de online wereld en klager inzicht te geven in zijn handelen. Daar komt bij dat klager gedurende de relatief beperkte tijd dat hij niet van zijn laptop en telefoon gebruik kon maken, hij wel in staat is gesteld om contact te onderhouden met zijn familie. Gelet hierop acht de klachtencommissie de beslissing van 23 maart jl. tevens proportioneel.

Gelet op al het vorenstaande is de klachtencommissie van oordeel dat de klacht van klager ongegrond is.

Nu de klacht van klager ongegrond is verklaard, komt de klachtencommissie niet toe aan het toekennen van een schadevergoeding aan klager.

7. Beslissing

De klachtencommissie verklaart:

- de klacht van klager met betrekking tot de maatregel in het kader van verplichte zorg met betrekking tot het beperken van het gebruik van communicatiemiddelen van 23 maart 2026

ONGEGROND.

Deze beslissing werd genomen te Eindhoven op 22 april 2026 door de klachtencommissie, bestaande uit mevrouw XXXX, voorzitter, en de leden de heer XXXX en mevrouw XXXX, psychiater, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.

Tegen de beslissing van de klachtencommissie, op grond van de Wvggz, staat binnen 6 weken beroep open bij de rechtbank Oost-Brabant, Leeghwaterlaan 8 te 's-Hertogenbosch:

Artikel 10:7 Wvggz luidt:

1. Nadat de klachtencommissie een beslissing heeft genomen of indien de klachtencommissie niet tijdig een beslissing heeft genomen, kan betrokkene, de vertegenwoordiger, de zorgaanbieder of een nabestaande van betrokkene een schriftelijk en gemotiveerd verzoekschrift indienen bij de rechter ter verkrijging van een beslissing over de klacht.

2. De termijn voor het indienen van een verzoekschrift bedraagt zes weken na de dag waarop de beslissing van de klachtencommissie aan de verzoeker is meegedeeld, dan wel zes weken na de dag waarop de klachtencommissie uiterlijk een beslissing had moeten nemen.